

Lause kiteyttääkin päällimmäiset ajatukseni siitä, kuinka huonosti ulkoapäin annetut tiukat ohjeistukset sopivat vapaasti virtaavaan intuitiiviseen elämäntapaan. Mielestäni erittäin huonosti. Ymmärrän, että OPH vaatii tiettyjä suorituksia, kuvioita ja kiemuroita, mutta samalla tuumin, missä kabineteissa näitä ohjeita on kehitetty. Tätä samaa olen miettinyt jo noin 20 vuotta (eli liian kauan) kestäneen opettajan työni aikana useasti. Milloin mitään uudistusta, säädöstä, opetussuunnitelmauudistelmaa, tutkimushanketta yms. tyrkitään opettajille, jotka epätoivoisesti yrittävät selviytyä yhä hupenevan rahoituksen, ilman tukea luokkaansa inklusoitujen oppilaiden, liian isojen opetusryhmien ja yhä hullummiksi käyvien vanhempien ristipaineiden tulessa. Koskaan en ole nähnyt yhdenkään uudistajan viettäneen edes viikkoa arkisessa opettajan työssä - enkä ihmettele, olen usein miettinyt, etteivät kestäisi tätä kasvattaja-poliisin roolia viikkoakaan.

Olen aina pitänyt Asta Raamin tavasta kirjoittaa ja puhua, ja pidän edelleen. Ihailen elämäntapaansa, joka mahdollistaa tällaisiin mielenkiintosiin hankkeisiin paneutumisen. Samalla huomaan, kuinka kuilu oman elämäntapani kanssa on ahdistavan suuri. Vaikka kuinka haluaisin toimia intuitiivisesti, rakastavasti, aistit avoinna yms. arkisessa koulutyössä, on se erittäin vaikeaa siellä metelin, meuhkan, tappeluiden, kireiden kollegojen ja ylikuormittuneen rehtorin ilmapiirissä. En itsekään ole pekkaa pahempi: yliviirittyneisyys (olen hsp) paistaa minustakin varmasti kilometrin päähän. Siksi tämä koulutus teki hiukan surulliseksi; tajuan, että jos haluan elää elämää, joka koulutuksessakin on esitelty, en voi olla koulussa töissä. Voisin mennä vaikka OPH:hon suunnittelemaan kouluihin kaikenlaisia hankkeita, käydä välillä luennoimassa opettajille, minkälaista kouluarkea siellä peruskoulussa olisi hyvä mielestäni toteuttaa, liittyä siihen luovien suunnittelijoiden joukkoon, jotka todennäköisesti saavat suhteellisen rauhassa visioida erilaisia hankkeita ja touhuja - se olisi kieltämättä ihanaa! Kukaan ei keskeyttäisi, alkaisi tappelemaan kesken pohdintojeni tai soittaisi kiukkuista puhelua siitä kuinka olen antanut huonon arvosanan täysin perusteetta, yms.

Tämän kurssin vierailijat olivat kaikki hyviä, heitä oli todella mukava kuunnella. Sain paljon uusia ajatuksia. Päällimmäisenä kuitenkin, että jos haluan elää näiden selkeästi oman juttunsa löytäneiden ihmisten kaltaista innostuneisuuden täyttämää elämää, on minun hakeuduttava pois koulutyöstä. Se on mielestäni kurssin suurin anti - näen nyt selvästi sen kuilun, joka vallitsee haluamani elämäntavan ja elämäni elämäntavan välillä. En halua yrittää olla intuitiivinen oman tieni kulkija olosuhteissa, joissa se on tehty liki mahdottomaksi. En halua venyttää jaksamistani ääri rajoille ja turvautua joihinkin rauhoittaviin harjoituksiin työssä, jossa joskus ei ehdi edes eväitään hotkia. Toivotan tervetulleeksi kouluarkeen jokaisen koulua

tutkivan, opetussuunnitelmia ja muita hankkeita työstävän, ja, kokeilemaan käytännössä, kuinka homma luonnistuu. Itse aion hypätä koulumaailmasta pois, tehdä hypyn, joka olisi pitänyt tehdä jo aikaa sitten.

Älkää toki tulkitko tätä väärin: kurssi oli erittäin antoisa, kokonaisuus loistava. Kurssi, joka varmaankin jokaisen olisi hyvä käydä. Itselleni kurssi oli silmiä lopullisesti avaava; silmät puoliummessa olen tahkonnut yhä rasittavammaksi käyvässä koulumaailmassa pysähtymättä miettimään, kuinka itse voin. Hyvä, että nyt pysähdyin. Kiitos.